

Темні часи

Шоста книга серії світового бестселера «Коти-вояки».

Новий провідник Громового Клану разом із даром дев'яти життів отримує від пращурів-вояків загрозливе застереження: «Лев із тигром зустрінуться в битві, і кров запанує над лісом». Що означають пророчі слова Зореклану? Намагаючись розгадати цю загадку, Вогнезір робить усе можливе, аби захистити Громових котів від жорстокої помсти давнього ворога. Та він навіть і не підозрює, що тепер у його лапах не тільки майбутнє власного Клану, але й усього лісу.

Переклад з англійської — Катерина Дудка, Остап Українець. Оформлення — Олег Панченко. При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їхніх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт».

Вперше українською — бестселер «Warriors»!
Понад 30 000 000 книг у всьому світі!

Ерін Гантер

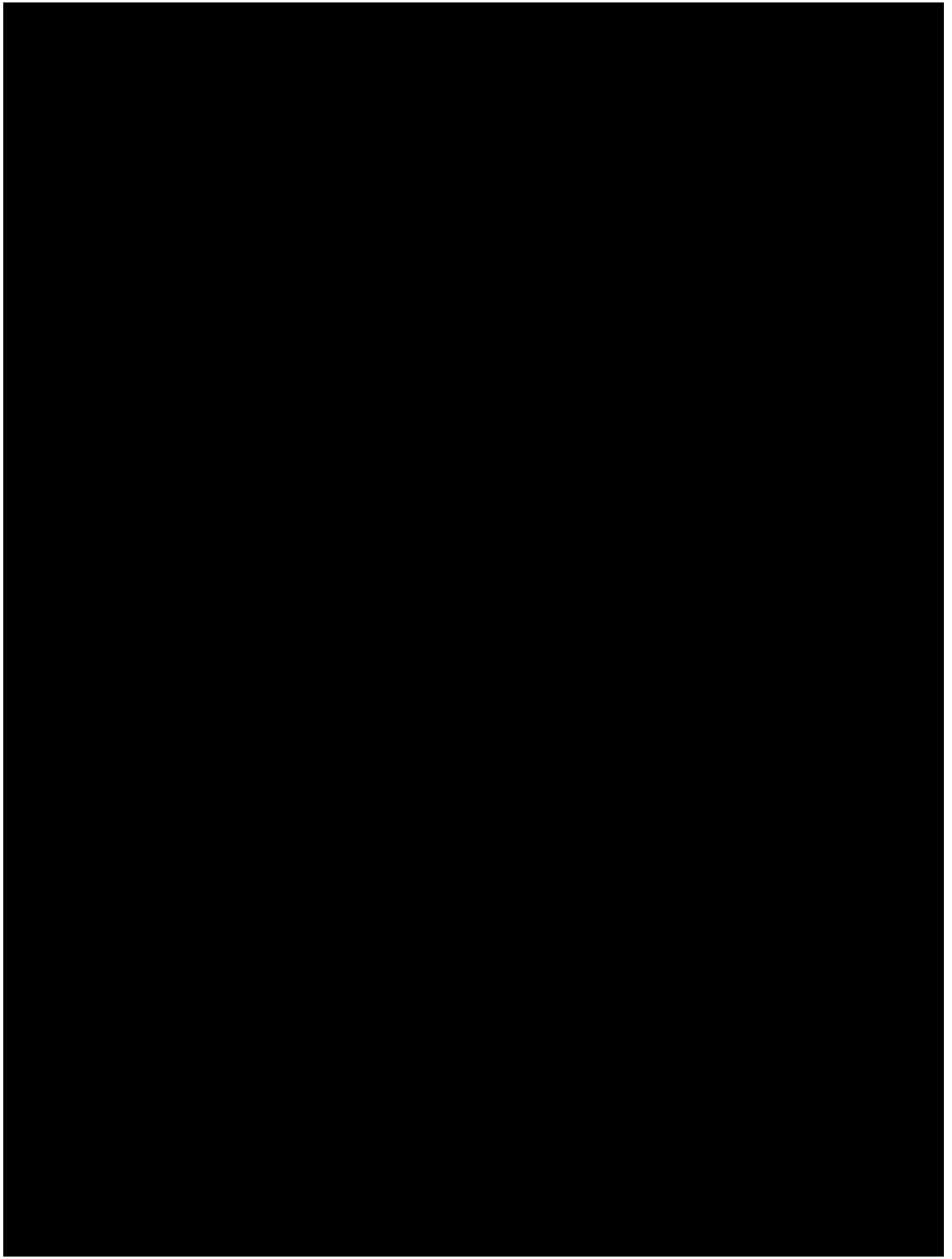
КОТКИ

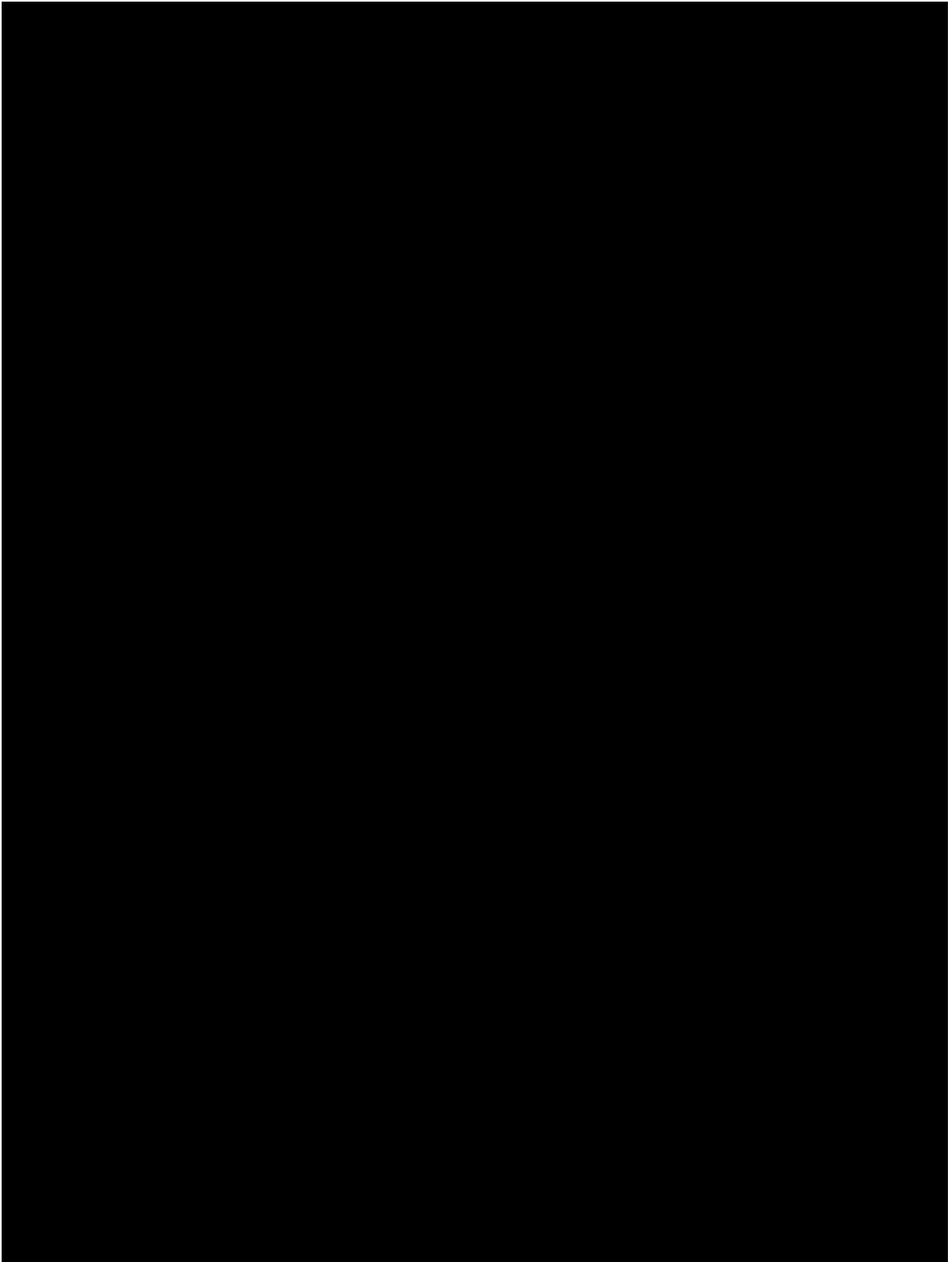
ВОЯКИ



Темні часи

Настають темні часи, коли справдиться пророцтво Зореклану: «Четверо стануть двома. Лев із тигром зустрінуться в битві, і кров запанує над лісом».





Темні часи



Erin Hunter
WARRIORS
Book Six: The Darkest Hour

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт»

Гантер Ерін
Темні часи

Пер. з англ. К. Дудки, О. Українця
Худ. О. Панченко.

ISBN 978-617-7660-82-7

© Working Partners Limited, 2001
© ПП «АССА», 2018
© Панченко О. І., дизайн, 2017
© mrgaser, e-pub, 2019

Аннотація

Новий провідник Громового Клану разом із даром дев'яти життів отримує від пращурів-вояків загрозливе застереження: «Лев із тигром зустрінуться в битві, і кров запанує над лісом». Що означають пророчі слова Зореклану? Намагаючись розгадати цю загадку, Вогнезір робить усе можливе, аби захистити Громових котів від жорстокої помсти давнього ворога. Та він навіть і не підозрює, що тепер у його лапах не тільки майбутнє власного Клану, але й усього лісу.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**



Провідник

Вогнезір — вродливий та сміливий рудий кіт.

Воєвода

Білоштурм — великий білий кіт.

Медикицька

Попелюшка — сіра пухнаста киця з пораненою лапкою.

Вояки

(дорослі коти і кицьки без кошенят)

Сіросмуг — великий пухнастий сірий кіт.

Темносмуг — елегантний чорно-сірий смугастий кіт.

Довгохвіст — білий кіт із чорними смугами.

Мишошубка — маленька густо-коричнева кицька.

Орлякошуб — бурий смугастий кіт.

Морозошубка — киця з чудовим білосніжним хутром і блакитними очима.

Порохошуб — темно-бурий смугастий кіт.

Піскоштурма — блідо-руда киця.

Хмарохвіст — білий пухнастий кіт із впертою вдачею.

Безлика — біла киця з рудим хвостом і ушкодженим обличчям.

Новаки

(коти старші шести повень, які готуються стати вояками)

Шиполап — рудий котик, учень Мишошубки.

Зололап — сірий котик, учень Порохошуба.

Папоротелапка — дрібненька киця із плямистою сірою шубкою, учениця Темносмуга.

Ожинолап — темний брунатний котик, син Тигрозора.

Вохролапка — норовлива темна кицька, донька Тигрозора.

Королеви

(кицьки, які виношують або доглядають кошенят)

Злотоквітка — кішка з блідо-рудюю шубкою.

Верболоза — світло-сіра кицька із блакитними очима.

Старійшини

(колишні вояки і королеви, які пішли на спочинок)

Одноока — світло-сіра кицька.

Рябохвоста — колись вродлива плямиста кицька з рябою шубкою.

Крапохвістка — світла кицька, яка нещодавно приєдналась до старійшин.

Дрібновух — сірий кіт із дуже маленькими вушками.



Провідник

Тигрозір — великий темно-бурий смугастий кіт із незвично довгими пазурами на передніх лапах.

Воєвода

Чорноногий — великий білий кіт із чорними як смола лапами.

Медикіт

Носошморг — маленький сіро-білий котик.

Вояки

Валун — худий сірий кіт, колишній волоцюга.

Зубощерб — кремезний смугастий кіт, колишній волоцюга.

Дубошуб — маленький коричневий кіт.



Провідник

Леопардозірка — могутня войовниця зі строкатою шубкою.

Воєвода

Каменешуб — мужній кіт із сірим хутром.

Медикіт

Багношуб — брунатний котик.

Вояки

Мрячконіжка — струнка, граційна кішка зі сріблястим хутром.

Чорнокіготь — великий димчасто-сірий котяра з довгими кігтями.

Важкоступ — смугастий товстий кіт.

Новаки

Перолапка — пухнаста киця, донька Сіросмуга.

Бурелап — сірий котик, син Сіросмуга.



Провідник

Високозорий — чорно-білий кіт із дуже довгим хвостом.

Воєвода

Мертвоніг — чорний кіт із вивихнутою лапою.

Медикіт

Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.

Вояки

Одновус — молодий сміливий котик.

Багнокіготь — темно-брунатний котяра.

Клаповух — сіро-смугастий кіт.

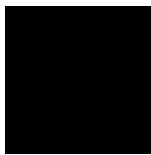
Сітконіг — молодий смугастий кіт.

Новаки

Дроколап — маленький брунатний котик, учень Одновуса.

Королеви

Ранньоквітка — трикольорова кішка із бурштиновими очима.

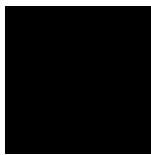


Провідник

Бич — маленький чорний котик.

Воєвода

Кістяк — великий чорно-білий кіт.



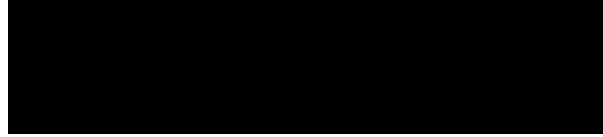
Принцеса — світло-брунатна киця з білими передніми лапками.

Круколап — чорний кіт із маленькою білою плямкою на грудях і білим кінчиком хвоста.

Ячмінь — чорно-білий кіт, який мешкає на фермі неподалік від лісу.

Ляпко — пухнастий, товариський чорно-білий кіт, який живе у будинку на краю лісу.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**



Пролог

Дощ монотонно стукотів по твердому чорному Громошляху, що лежав між безкінечними рядами кам'яних гнізд Двоногів. Десь-колись проносились потвора, виблискуючи очима, чи пробігав самотній Двоніг, кутаючись у свою лискучу шубку.

Двоє котів тихо прослизнули за ріг, намагаючись не виходити з тіні будинку. Першим ішов худий сірий кіт із розідраним вухом і яскравими сторожкими очима, його хутро здавалося темнішим від вологи.

За ним скрадався кремезний котяра з масивними плечима, його мускули випиналися під промоченим хутром. Бурштинові очі цього велетня зблиснули під променем світла, і він почав роззиратися, ніби очікуючи нападу. А потім спинився під невеликим піддашком над входом до гнізда Двоногів і прогарчав:

— Ще довго? Тут смердить.

Сірий кіт глянув на нього.

— Уже недалеко.

— Краще б так і було.

Зморщившись, кремезний кіт закрокував далі, роздратовано смикаючи вухами, щоби струсити краплини дощу. На нього впав різкий жовтий промінь світла, і він здригнувся. За рогом прогарчала потвора, розкидаючи навсібіч брудну воду, що тхнула сміттям Двоногів. Кіт зашипів, коли вода хлюпнула йому на лапи і промочила хутро.

У гнізді Двоногів його бридило від усього: від твердої землі під лапами, від смороду потвор і Двоногів, яких вони переносили у своїх нутрощах, від незнайомих звуків, а найбільше від того, що він не міг

дати собі тут раду без провідника. Цей широкоплечий кіт не звик залежати від будь-кого. У лісі він знав кожне дерево, кожен струмок, кожну кролячу нору. Його вважали найсильнішим і найнебезпечнішим вояком серед усіх Кланів. Тепер його відточені навички і гострі чуття були марні. Йому здавалося, що він оглух, осліп і скалічився, принизливо слідував за провідником, ніби безпорадне кошеня за своєю мамою.

Та воно було того варте. Вуса вояка засмикалися в передчутті. Він уже запустив у дію план, який мав перетворити найненависніших його ворогів на безпомічних жертв на їхній же території. Коли напали собаки, ніхто з котів не підозрював, що їх насправді виманили і весь цей час вели на повідку. Якщо все піде за планом, ця подорож до гнізда Двоногів дасть йому те, про що він так мріяв.

Сірий кіт повів далі стежкою через відкриту галявину, що смерділа потворами Двоногів. Під неприродним помаранчевим світлом калюжі вигравали всіма барвами веселки. Він спинився біля входу до вузької алеї та розтулив щелепи, щоби відчутти запахи.

Вояк повторив за ним, гидливо облизуючи губи від затхлого запаху напівзгнилої їжі Двоногів.

— Це тут? — спитав він.

— Так, — нервово відповів сірий кіт. — Отже, пам'ятай, що я тобі казав. Той, до кого ми йдемо на зустріч, тримає під контролем багатьох котів. Ми повинні ставитися до нього з повагою.

— Валуне, ти забув, хто я? — вояк ступив крок уперед, нависаючи над своїм супутником.

Худий сірий кіт притиснув вуха.

— Ні, Тигрозоре, не забув. Але тут ти не провідник Клану.

Тигрозір форкнув.

— Ходімо нарешті, — гаркнув він.

Валун звернув до алеї, та за кілька кроків спинився, коли перед ними виросла кремезна фігура.

— Хто йде? — широкоплечий чорно-білий кіт вийшов із тіні. Сильні м'язи окреслювалися під його хутром, що змокло від дощу і прилипло до тіла. — Назвіться. Ми тут не любимо незнайомців.

— Привіт, Кістяче, — стримано нявкнув сірий вояк. — Пам'ятаєш мене?

Чорно-білий кіт примружив очі й кілька митей мовчав.

— То ти повернувся, Валуне? — зрештою нявкнув він. — Ти ж казав нам, що збираєшся пошукати кращого життя у лісі. Що ти тут робиш?

Чорно-білий кіт ступив крок уперед, але Валун стояв на місці, випустивши кігті у м'яку землю.

— Ми хочемо побачитися з Бичем.

Кістяк форкнув напівзадоволено, напівнасмішкувато.

— Не думаю, що Бич захоче побачитися з вами. А хто це з тобою? Його я не впізнаю.

— Мене звати Тигрозір. Я прийшов із лісу, щоби поговорити з вашим провідником.

Кістяк зиркнув на Валуна, а тоді знову на Тигрозора.

— Що вам від нього треба? — запитав він.

Бурштинові очі Тигрозора палали, наче вогні Двоногів, відбиті від вологого каміння навколо них.

— Я обговорю це з вашим провідником, а не з його охороною.

Кістяк наїжачився і випустив пазурі, але Валун швидко встряв між ним і Тигрозором.

— Бич мусить це почути, — наполог він. — Це буде на користь усім котам.

Кілька митей Кістяк ще вагався, а потім відступив, дозволяючи Валуну з Тигрозором пройти. Він провів їх ворожим поглядом, але промовчав.

Тепер попереду, обережно ступаючи, йшов Тигрозір, поки ззаду поступово тьмяніло світло. Обабіч за купами сміття скрадалися змарнілі коти, не зводячи очей із двох непроханих гостей. Тигрозір напружив м'язи. Якщо перемовини завершаться невдало, йому доведеться битися, щоб вибратися звідси.

Кінець алеї загороджувала стіна. Тигрозір роззирнувся, виглядаючи провідника цих котів із гнізда Двоногів. Він очікував когось іще кремезнішого за дебелого Кістяка, тож спершу прогледів невеликого чорного кота, що сидів у тіні біля дверей.

Валун підштовхнув Тигрозора.

— Ось Бич.

— *Оце* Бич? — недовірливий вигук Тигрозора пролунав над звуками дощу. — Він же не більший за новака!

— Тсс! — в очах Валуну спалахнула паніка. — Може, це й не звичний для нас Клан, та ці коти уб'ють нас, якщо їхній вожак накаже.

— Здається, у мене гості, — голос чорного кота був нерівний, високий, ніби крига, що ламається під тиском чогось важкого. — Не думав, що побачу тебе знову, Валуне. Я чув, ти пішов жити в ліс.

— Так, Бичу, — відповів Валун.

— То що ж ти тут робиш? — у голосі Бича чувся найменший натяк на гарчання. — Ти передумав і приповз назад? Ти очікуєш, що я

прийму тебе з обіймами?

— Ні, Бичу, — Валун відповів на крижаний погляд чорного кота. — У лісі добре жити. Там багато здобичі, жодного Двонога...

— Ти ж не прийшов сюди вихваляти переваги лісового життя, — перебив його Бич помахом хвоста. — На деревах живуть білки, а не коти, — він примружив очі, в яких мерехтіли бліді вогники. — То чого тобі треба?

Наперед виступив Тигрозір, відштовхнувши сірого вояка набік.

— Я Тигрозір, провідник Тіньового Клану, — прогарчав він. — І у мене до тебе є пропозиція.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**



Розділ 1

Бліді сонячні промені пробивалися крізь голе гілля дерев. Вогнесерд ніс свою провідницю до її останнього пристановища. Міцно тримаючи Синьозірку за карк зубами, він ішов тим самим шляхом, яким бігла собача зграя, коли хоробрі вояки Громогого Клану виманили її до ущелини — і до загибелі. Усе його тіло затерпло, а голова безвільно похилилася від усвідомлення того, що Синьозірка була мертва.

Без провідниці ліс здавався Вогнесердові іншим, навіть ворожішим, ніж у той день, коли він ще кицюнею вперше сюди прийшов. Усе було несправжнім; йому вважалося, ніби дерева й каміння можуть розчинитися вмить, як туман. Якась неосяжна, неприродна тиша заповнила все навколо. Вогнесерд усвідомлював, що всю живність розполохала бучна собача зграя, та від горя йому здавалося, ніби ліс застиг у жалобі за Синьозіркою.

Епізод біля ущелини безперервно повторювався перед очима. Він знову бачив слиняву пащеку вожака зграї, відчував на собі його ікла. Вогнесерд згадував, як Синьозірка з'явилася нізвідки, як кинулася на собаку, тягнучи його і себе за виступ у річку. Він здригнувся, ніби знову стрибнув у холодну воду, як тоді, щоб урятувати провідницю. Пригадав марну боротьбу з течією, аж поки двоє Річкових котів, Мрячконіжка й Каменешуб, не прийшли їм на допомогу.

Та найяскравіше перед Вогнесердом поставали спогади про те, як він у розпачі схилився над своєю провідницею на березі річки, як він усвідомив, що вона пожертвувала останнім життям, аби врятувати його і весь Громовий Клан від зграї собак.

Мрячконіжка з Каменешубом допомагали йому нести тіло Синьозірки додому. Дорогою до табору він щоразу спинявся й принюхувався, чи не чути свіжих слідів собак. Перед цим Вогнесерд уже послав свого товариша Сіросмуга обійти територію в обох напрямках їхнього шляху і подивитися, чи не зловили собаки кого-

небудь із Громого Клану, біжучи до ущелини. Та, на полегшення Вогнесерда, все було спокійно.

Зараз же, обійшовши зарості ожини, він знову поклав свою загиблу провідницю на землю й підвів голову, щоби принюхатися, радісно усвідомлюючи, що чує лише чисті запахи лісу. За мить з-за куща сухої папороті з'явився Сіросмуг.

— Усе в порядку, Вогнесерде, — доповів він. — Багато почикрижених кущів, але це й усе.

— Добре, — нявкнув Вогнесерд. Він плекав надію, що ті собаки, які не попадали в ущелину, з жахом повтікали і що ліс тепер знову належатиме чотирьом Кланам диких котів. Його Клан пережив три жахливі повні. Громові коти перетворилися на здобич на своїй же території, проте вижили. — Ходімо далі. Я хочу пересвідчитися, що у таборі безпечно, перш ніж Клан повернеться.

Разом із Річковими вояками вони підняли тіло Синьозірки і понесли його далі. На вершині схилу, що вів до входу в табір, Вогнесерд зупинився. Він пригадав цей ранок, коли разом зі своїми вояками знайшов мертвих кроликів, яких Тигрозір виклав на дорозі, аби приманити собак до табору Громого Клану. У кінці шляху коти знайшли тіло їхньої любої королеви, Ряболиці, яку вбив Тіньовий провідник, аби привчити собак до смаку котячої крові. Проте зараз усе виглядало мирно, і коли Вогнесерд знову принюхався, то зачував лише котячий запах.

— Почекайте тут, — нявкнув він. — Я йду погляну.

— Я з тобою, — вмить запропонував Сіросмуг.

— Ні, — це був Каменешуб. Він махнув хвостом, перегородивши сірому воякові дорогу. — Я думаю, що Вогнесердові слід зробити це самому.

Вдячно глянувши на Річкового воєводу, Вогнесерд почав обережно спускатися схилом, нашорошивши вуха і дослухаючись до

кожного звуку. Та над лісом досі панувала химерна тиша.

Проминувши ялівцевий тунель і вийшовши на галявину, Вогнесерд спинився та роззирнувся. Якийсь собака міг не побігти до ущелини, або Тигрозір міг послати Тіньових вояків захопити табір. Проте все було тихо. У Вогнесерда аж хутро дибки стало — так дивно йому було бачити табір порожнім, та все ж ніде не було ні знаку небезпеки, жодних запахів собак чи Тіньового Клану.

Щоби пересвідчитися в безпечності табору, він заглянув у всі кубельця і до ясел. На Вогнесерда нахлинули непрохані спогади: спантеличення Клану, коли він розповів їм про зграю, жах гонитви через ліс, гарячий віддих собачого вожака за його спиною. Стоячи біля підніжжя Високого Каменя, слухаючи шелест вітру між дерев, Вогнесерд пригадав часи, коли на цьому місці стояв Тигрозір, зухвало дивлячись в обличчя побратимам, які дізналися про його зраду. Ідучи у вигнання, темний вояк присягнувся не раз помститися. Тож Вогнесерд був певен, що кровожерна спроба наслати зграю собак на Громовий Клан була не останньою на шляху до сповнення цієї клятви.

Наостанок він обережно поповз крізь папороть до кубла Попелюшки. Роззирнувшись галявою, кіт помітив купки лікарських трав, охайно складені біля стіни. Тут його наздогнали найболючіші спогади — про Плямолистку та Жовтоіклу, які були медицицями Громового Клану перед Попелюшкою. Вогнесерд любив їх обох, і несподівано жаль за ними наклав його, змішавшись із жалем за провідницею.

«Синьозірка померла, — сказав він їм тихо. — Вона зараз із вами у Зореклані?»

Вогнесерд повернувся до схилу. Сіросмуг стояв на чатах, а Мрячконіжка й Каменешуб ніжно вилизували хутро провідниці.

— Усе чисто, — промовив Вогнесерд. — Сіросмуже, піди зараз до Сонячних Скель. Скажи Кланові, що Синьозірка загинула, але про

решту мовчи. Я поясню все, коли зустрінуся з ними. Просто повідомім, що вже безпечно повертатися додому.

Жовті очі Сіросмуга проясніли.

— Уже біжу, Вогнесерде.

Він розвернувся і побіг лісом у напрямку Сонячних Скель, де ховався Клан, поки собаки йшли по кролячому сліду Тигрозора до їхнього табору.

Каменешуб, який сидів, схилившись над тілом Синьозірки, захоплено муркнув:

— Одразу видно, якому Кланові по-справжньому вірний Сіросмуг.

— Так, — погодилася Мрячконіжка. — Ніхто насправді не вірив, що він залишиться у Річковому Клані.

Кошенята Сіросмуга народилися від Річкової королеви, тож на деякий час він перейшов до Річкового Клану, аби бути з ними, проте його серце завжди залишалося із Громовим Кланом. Змушений брати участь у битві проти колишніх побратимів, він вирішив урятувати Вогнесердові життя, Річкова провідниця Леопардозірка вигнала його зі свого Клану. Утім, Вогнесерд вважав, що її вирок відкрив сірому воякові шлях до повернення туди, де йому справді місце.

Він кивнув Річковим воякам, а тоді знову підняв Синьозірку, і троє котів понесли її тіло до табору. Нарешті вони могли положити провідницю в кублі під Високим Каменем, де вона й зостанеться, доки Клан не попрощається з нею та не поховає з усіма почестями, на які заслужила ця мудра й шляхетна кішка.

— Дякую за вашу допомогу, — нявкнув Вогнесерд Річковим воякам. Він на мить завагався, адже добре знав, яке велике значення мало це запрошення, але тоді додав: — Ви б хотіли залишитися на похорон Синьозірки?

— Це щедра пропозиція, — відповів Каменешуб, майже не виказуючи здивування з того, що Вогнесерд запросив членів ворожого Клану на церемонію поховання. — Але в нас є обов'язки перед нашим Кланом. Ми вже мусимо повертатися.

— Дякую, Вогнесерде, — нявкнула Мрячконіжка. — Це дуже важливо для нас. Але твій Клан не зрозуміє, якщо ми залишимося. Вони ж не знають, що Синьозірка була нашою мамою?

— Ні, — сказав Вогнесерд. — Лише Сіросмуг. Проте Тигрозір підслухав вашу розмову із Синьозіркою на... на березі річки. Будьте готові, якщо він захоче розголосити про це на наступному Зборищі.

Каменешуб і Мрячконіжка перезирнулися. Тоді Каменешуб підвівся, його очі виключно палахтіли.

— Хай Тигрозір каже, що захоче, — нявкнув він. — Я сам розповім Річковому Кланові сьогодні. Ми не соромимося своєї матері. Вона була шляхетною провідницею, а батько — великим воєводою.

— Так, — нявкнула Мрячконіжка. — Ніхто не зможе з цим посперечатися, і неважливо, що вони походили з різних Кланів.

Відвага і рішучість цих двох вояків нагадали Вогнесердові їхню матір, Синьозірку. Вона віддала дітей батькові — Дубосерду, Річковому воєводі, — і двоє котів виростили, певні того, що народилися в Річковому Клані. Дізнавшись правду, вони спершу зненавиділи Синьозірку. Проте сьогодні вранці, коли вона лежала, помираючи, на березі річки, Каменешуб і Мрячконіжка знайшли в собі сили пробачити їй. Поза всім цим болем Вогнесерд відчував полегшення від того, що його провідниця зблизилася зі своїми кошенятами, перш ніж відійти до Зореклану. З усього Громого Клану лише він знав, як страждала Синьозірка, дивлячись на своїх дітей, що виростили в чужому Клані.

— Шкода, що ми не знали її краще, — сумно пронявчав Каменешуб, ніби прочитавши думки Вогнесерда. — Тобі пощастило, що ти виховувався у Клані Синьозірки і став її воєводою.

— Я знаю.

Вогнесерд жалібно глянув на синьо-сіру кішку, що нерухомо лежала на піщаній долівці. Тепер, коли її благородний дух покинув тіло і вирушив на полювання із Зорекланом, Синьозірка здавалась такою маленькою й беззахисною.

— Можна нам попрощатися з нею наодинці? — непевно запитала Мрячконіжка. — Лише на кілька митей.

— Звісно, — відповів Вогнесерд. Він вийшов із кубла, залишивши позаду Каменешуба і Мрячконіжку, що схилилися біля тіла Синьозірки і вперше та востаннє ділилися язиками зі своєю матір'ю.

Якраз проминувши Високий Камінь, він почув звуки котів, які наближались через ялівцевий тунель. Вогнесерд поспішив до них і побачив Морозошубку та Крапохвістку, що нерішуче підповзали до табору, вагаючись, чи виходити з прихистку тунелю на галявину. За ними так само невпевнено йшли Орлякошуб та Злотоквітка.

Вогнесердові боляче було бачити те, що коти так боялися власного дому, та погляд його шукав серед них лише одну воячку — Піскошторму, його кохану світло-руду кицю. Він мусив пересвідчитися, що вона ціла й неущкоджена після свого небезпечного завдання — відвадження собак від табору.

Вогнесерд помітив свого небожа Хмарохвоста: білий вояк обережно вів Безлику — юну кішку, яка пережила жахливу травму через собак. Наступною на галявину вийшла, кульгаючи, Попелюшка. Медикиця несла в зубах жмуток трав і водночас активно штовхала поперед себе Ожинолапа й Вохролапку, двох наймолодших новаків, які були кошенятами Тигрозора.

Нарешті Вогнесерд побачив Піскошторму. Руда киця вийшла на галявину разом із Верболозою та її кошенятами, що щасливо стрибали навколо них, не розуміючи, який стрес пережив їхній Клан.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ